DIP. LEG. B-12192-87

MOCADOR

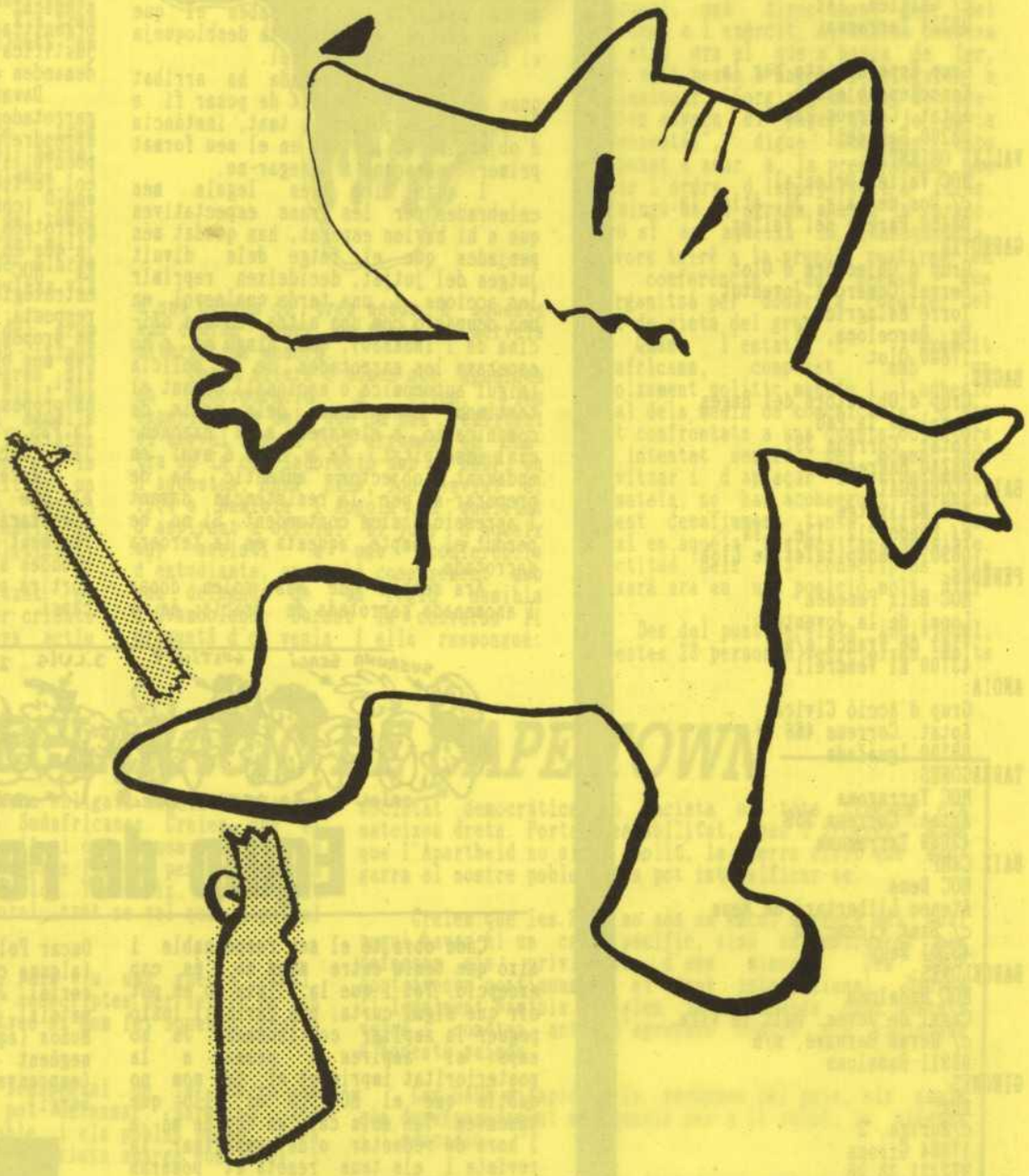
Casal de la Pau - Cervantes, 2 - 08002 Barcelona - T 318 39 94

nº 6 maig 88

Cost. 100 ptes.

SUMARI

Editorial 2
Sudàfrica 3/4
Internacional 4/5
Joc Brut 6/7
Contra la Síndrome de l'objector 7
Crònica de l'Assemblea 8
Triennal del WRI 9
Col.laboració 9
El jardí de les flors que parlen ... 10
Campanya Gai 11
Denegació de col.lectives 12
Dona i antimilitarisme 12/13
Accions 13
Insubmissió 14/15
Full de vinculació 16
Agenda 17
Biblioteca 18/19
Material 19

CONTRA LA LLEI D'OBJECCIÓ

INSUBMISSIÓ!

MOCS

COMARQUES DE PONENT:
Consell de la Joventut
Edifici l'Escorxador Vell
c/ Lluis Companys s/n
25003 LLEIDA

EMPORDA:
MOC L'Escala
Aptat. Correus, 37
17130 L'Escala

MARESME:
MOC Premià
Aptat. Correus 100
08330 Premià de Mar

VALLES OCCIDENTAL:
MOC Terrassa
Consell de la Joventut
c/ Galileu, 142
08224 Terrassa

Grup Esperantista per la Konsciencobjetado.
Aptat. Correus 290
08200 Sabadell

VALLES ORIENTAL:
MOC Vallès Oriental
c/ Dos de maig, 31, àtic, 1a.
08450 Parets del Vallès

GARROTXA:
Grup d'Objectors d'Olot
Servei Comarcal Joventut
Torre Malagrida
Pg. Barcelona, 15
17800 Olot

BAGES:
Grup d'Objectors del Bages
Casal de la Pau
Aptat. Correus 392
08240 Manresa

BAIX LLOBREGAT:
MOC Bellvitge
c/ Prado, 12, 13é., 1a.
08907 L'Hospitalet de Llob.

PENEDES:
MOC Baix Penedès
Local de la Joventut
Vial de França s/n
43700 El Vendrell

ANOIA:
Grup d'Acció Cívica
Aptat. Correus 466
08700 Igualada

TARRAGONES:
MOC Tarragona
Aptat. Correus 359
43080 Tarragona

BAIX CAMP:
MOC Reus
Ateneu Llibertari de Reus
c/ Sant Vicenç, 3
43201 Reus

BARCELONES:
MOC Badalona
Casal de Joves. Dalt la Vila.
c/ Germà Bernavé, s/n
08911 Badalona

GIRONES:
ADAC
c/Auriga, 2
17004 Girona
972/21.38.38

MALLORCA:
Grup d'Objectors de Mallorca
Aptat. Correus 1566
07080 Ciutat de Mallorca

MENORCA:
MOC Menorca
Aptat. Correus 178
07700 Maó

PAIS VALENCIA:
MOC València
c/ Blanqueries, 4, 1r.
46003 València

EDITORIAL

BALL DE BASTONS.

En els darrers temps s'ha pogut observar un canvi radical d'actitud per part de l'administració davant de les reivindicacion que els objectors han continuat fent sentir, tant amb els recursos legals interposats com amb les accions denunciatives. Ha començat el ball de bastons.

La tinta de l'especulació s'ha assecat qual el Tribunal Constitucional ha decidit de donar-nos una primera garrotada amb la ja famosa sentència que ratifica la llei i relega les nostres denúncies mer testimoni de quatre exaltats que no saben el que volen. Alhora, la sentència desbloqueja el funcionament de la llei.

Una segona garrotada ha arribat quan el CNOC ha decidit de posar fi a l'epopeica, o potser no tant, instància d'objecció col.lectiva en el seu format primer, començant a denegar-ne.

I quan les vies legals més celebrades per les grans espectatives que s'hi havien esperat, han quedat més penjades que el fetge dels divuit jutges del jutjat, decideixen reprimir les accions, i una tarda qualsevol en una ocupació com una altra (en una oficina de l'INSERSO), quan ningú no s'ho esperava les garrotades de la policia (sigui autonòmica o nacional) davant el testimoni excepcional dels medis de comunicació, s'elevaren a un exponencial insospitat. Es a dir, d'avui en endavant l'objector "autèntic" ha de preparar-se per la resistència davant l'agressió física contundent. Si no he perdut el compte, aquesta és la tercera garrotada.

Ara sembla que ens volen donar l'anomenada garrotada de gràcia, és a dir la definitiva, amb la posada en marxa de les primeres PSS amb els primers models objectors. Aquesta, com se sap, tindrà dos moviments, d'una banda la utilització desl darrers objectors (els més joves) com a carn de canó, i de l'altra banda, dispensació als objectors acumulats de realitzar qualsevol servei, passant a la reserbva. Aquesta doble estratègia té com a únic objectiu desintegrar el moviment d'objectors com a plataforma reivindicativa, incòmode per al projecte general de defensa de l'Estat Espanyol, i convertir-lo en un mer sindicat d'objectors, és a dir una organització inofensiva que constata i justifica l'ordre establert, cobrint demandes oficials d'objectors.

Davant les tres primeres garrotades als objectors nes queda aprendre dels cops rebuts i també la possibilitat d'intentar salvar la col.lectiva del buit que se li està fent (com?). Ara bé, la quarta garrotada ha de ser aturada com sigui, ja que en depèn el futur del moviment. El MOC davant l'esmentada doble estratègia ha articulat una dobre resposta: als objectors acumulats se'ls ha proposat fer la reobjecció, sense cap més objectiu que el de bloquejar la llei, i als objectors més joves se'ls ha proposat la desobediència per frenar la PSS, constatació pràctica que la llei funciona.

Estem davant un ball de bastons en el que ben segur més d'un s'hi enganxarà els dits. Ara bé, el que realment importa no són les garrotades rebudes sinó les que hem de rebre, i sortirà perdent qui més de pressa se'n cansi...

Equip de redacció

Cada obra té el seu responsable i això que teniu entre mans no n'és cap excepció. Tot i que la llista no es pot dir que sigui curta, ens faria il.lusió poguer-la ampliar continuament. Ja ho saps: si aspires a passar a la posterioritat imprimint el teu nom no dubtis que el MOCADOR és allò que buscaves. Tan sols cal un cop de mà a l'hora de redactar o de compaginar la revista i els teus renéts et posaran com exemple d'intelectual en els antecedents familiars.

DIBUIXANTS: Nieves Dettmaring (portada), Ferran Reig, José Luis Diez ("Hazañas Bélicas"), Miquel (el de Vilamajor).

CORRECTORES: (quan ho són a temps) Txell Freixenet, Susanna Barquín.

ACTIVITATS DIVERSES: Raül López (corresponsal al País Basc), Pàtric de San Pedro (corresponsal al Vaticà), Oscar Polo (internacional), Oriol Leira (alguna cosa deu haver fet, sinó no hi seria), Joan Salabert (tres quarts del mateix), Miquel de Vic (accions), Jordi Muñoz (aquest ja té el material pel següent número), Sergi Rodriguez (emprenyar), Gustinet (cridar el Sergi).

INFORME: OBJECCIÓ A SUDÀFRICA (II)

23 CONSCRIPTES ES NEGUEN A SERVIR L'EXÈRCIT SUDAFRICÀ.
(Extret del "Resister" n. 52. Londres, oct./nov. 1987)

El 5 d'agost 2 conscriptes de Ciutat del Cab entregaren una carta al quarter central del SADF local (SADF, South African Defence Force/ exèrcit sudafricà). S'hi explica perquè es negaven, juntament amb 23 conscriptes, a realitzar el servei militar. Els tres publicaren una declaració conjunta en la qual exposaren les raons:

Cadascun dels 23 té tres possibilitats: lliurar-se del servei militar per motius religiosos i realitzar un servei civil d'una llargada d'una vegada i mitja del temps que els hi queda encara de servei militar; una pena de presó igual de llarga si es neguen a acollir-se a aquiexa via i, finalment, l'exili.

Aproximadament la meitat del grup no han participat en cap tipus d'instrucció militar. Els esperen sis anys de condemna en una presó civil per negativa a fer el servei. A aquells pocs que aconsegueixin l'estatus d'objector per motius religiosos se'ls donarà l'oportunitat de realitzar un "servei alternatiu" per al govern -això, però, només se'ls concedeix si adopten un punt de vista despolititzat, pacifista i religiós-.

La resta ja han realitzat el servei militar. Ara esperen ser cridats per fer un servei de campanya actiu d'una durada de tres mesos. A aquests els cauran penes de presó o serveis alternatius menors.

Per a milers d'homes que aguarden sa incorporació a files, les experiències dels que ja han realitzat el servei són un fort argument en contra de la col.laboració amb el SADF. Un d'aquestos, MARK BEHR, fou enviat el 1984 a Namibia i Angola en qualitat d'aspirant a oficial. El juny d'aqueix any assistí a una conferència d'estudiants, on trabà coneixement amb una delegada de la regió namibia d'Ovamboland. Durant la conversa li preguntà d'on venia i ella respongué: "Has realitzat allà ton servei militar. Qui sap, potser, àdhuc, has disparat en contra meu o mes germans". Això féu reflexionar l'estudiant de la Universitat d'Stellenbosch: "Te n'adones que se t'ordena vendre ta ànima, car participes en una guerra total i injusta a Namibia".

Un altre, BEN SCHOEMAN, nevot d'un antic ministre del govern del Partit Nacional, anà directament des del col.legi a l'exèrcit. Aleshores pensava que això era el que s'havia de fer, però vuit mesos a Angola l'obligaren a reflexionar: "Sorgiren un munt de preguntes envers el paper que jo havia representat", digué Schoeman esta disposat a anar a la presó abans que obeir l'ordre d'incorporació a files. "A ningú no li agrada anar a la presó, però si és aqueixa la conseqüència, llavors aniré a la presó", reafirmà en una conferència de premsa que s'organitzà per donar a conèixer el punt de vista del grup.

Quan l'estat i l'exèrcit sudafricans, comptant amb un recolzament polític massiu i l'adhesió total dels mèdis de comunicació, s han vist confrontats a uns quants objectors han intentat sempre, pel moment, de suavitzar i d'aplaçar l'enfrontament. Tanmateix, no han aconseguit afrontar aquest desafiament tant polític com moral en aqueix terreny tan sensible. L'actitud dels 23 conscriptes els deixarà ara en una posició molt difícil.

Des del punt de vista individual, aquestes 23 persones repreteixen molts

DECLARACIO DE CAPE TOWN

Som un grup de sudafricans obligats legalment a servir en les Forces Armades Sudafricanes. Creiem que el nostre país està més bén servit si ens neguem a lliutar en les SADF. Les lleis d'aquests país fan que pendre aquesta postura sigui quelcom molt seriós. Tanmateix, hem arribat a una situació on la tria moral, tant se val quin sigui el risc, no pot ser evitada.

Creiem que el nostre país viu una guerra civil. Nosaltres, com a blans, som conscriptes per servir en un costat del conflicte. Nosaltres ni hem fet aquesta guerra ni l'hem escollida.

Creiem que la causa fonamental de la guerra és l'apartheid. Això no es pot defensar. Enverina les relacions entre el nostre poble i els pobles veïns. Crea pobresa i desigualtat. Els seus friuts amargs són l'odi i la violència.

Creiem que l'Estat d'Emergència és una declaració de guerra contra el poble de Sudàfrica. Les SADF estan desplegades contra joves dels "townsahips" i membres del moviment d'alliberament. Aquestes persones no són les nostres enemigues. Són germans sudafricans i no aixecarem les armes contra ells.

Creiem que la societat surafricana no té por a una societat democràtica no racista on tots tinguen els mateixos drets. Portarà estabilitat, pau i progrés. Fins que l'Apartheid no sigui abolit, la guerra civil que desgarra el nostre poble només pot intensificar-se.

Creiem que les SADF no són un escut darrera del qual pugui haver-hi un canvi pacífic, sinó un instrument per defensar els privilegis d'una minoria. Les SADF contravenen continuament el dret internacional. Ocupen il.legalment Namibia. Violen la sobirania dels estats veïns i cometen actes d'agressió contra els ciutadans d'aquests països.

Les SADF dilapiden els recursos del país, els quals són desesperadament necessaris per a la salut, la vivenda i l'educació.

Participar en aquesta institució està en contra dels nostra principis.

Creiem en un futur on tots els sudafricans puguin viure en pau i harmonia amb els altres. Ens comprometem a construir i ser part d'aquest futur. Participar en les SADF seria contrari a aquest compromis.

Ens neguem a servir a les Forces Armades Sudafricanes.

dels arguments de ses antecessors, com PETER HOLL, RICHARD STEELE, PETER HATHORN, HAROLD WINKLER o PHILIP WILKINSON. Però junts han canviat el caràcter de l'objecció de consciència a Sudàfrica.

En el passat, els objectors adoptaven una actitud absolutament individual -actituds valentes i aillades de la consciència individual-. La postura dels 23 objectors és, abans de tot, una posició col.lectiva que s'integra en l'ample moviment d'oposició a l'apartheid i que és, a més, una aportació a son caràcter no racista.

Els 23 es basen en antecedents molt diferents. Mitjançant son posicionament públic es demostrà també l'amplària de l'oposició al servei militar. L'acció en contra de l'apartheid només es pot interpretar d'una manera: els joves sudafricans han d'adoptar una actitud activa en contra de la maquinària de guerra de l'apartheid.

Cal que sa acció no quedi com a quelcom aïllat. Si els imita més gent el recolzament que podran aconseguir serà més gran i el govern se sentirà més insegur a l'hora d'actuar en sa contra.

¡Segueix l'actitud dels 23 objectors!

¡Amplia l'oposició organitzada en contra del SADF!

LA LLUITA DELS OBJECTORS DE CONSCIENCIA.

El 30 de novembre, amb el judici en contra del metge Dr. IVAN THOMAS, un conegut objector de consciència sudafricà, començà un procés que és també de gran importància per a la campanya iniciada el 1983 en contra de la conscripció (Ens Conscription Campaign). L'EEC s'inicià com a reacció a les noves determinacions legals mitjançant les quals el govern volia limitar la possibilitat de l'objecció per raons de consciència.

Avui en dia l'EEC disposa de nou organitzacions regionals i de més de 1.000 membres actius.

El Dr. Thomas començà el 1978 son servei militar en incorporar-se com a metge, sense obligació de realitzar un servei armat. En enviar-lo a Namíbia se n'adonà que, fins i tot des de sa funció, constituïa una part integral de la maquinària militar. El 1983 es féu responsable d'una petita clínica en un assentament de cabanes en Crossroad, al costat del Ciutat del Cab. Hagué de tractar a pacients que havien estat víctimes de la violència policial. "Aqueix fou el moment que emocionalment em féu decidir-me a objectar", explicaria Thomas.

(ANC-Informations bulletin nr. 12. Desembre 1987).

Traducció: Pàtric i Susanna.

Solidaritat

REPRESSIO CONTRA L'OBJECCIO.

POLONIA.

Onze objectors de consciència es troben a les presons de Jaruzelski. Es tracta de Jacek Boroz (de 21 anys), Wojcieck Nitsinski (22), Wieslaw Soliwadsko (23), Piotr Bednarz (22), WEotchek Wozniak (19), Marek Czachor (27), Slawomir Dutkiewicz (23), Oskar Kasperek (28), Piotr Rozycky (23), Jaroslaw Waliszenski (23) i Mariusz Bajda (24) tots ells membres del moviment pacifista independent polonès WIP (Llibertat i Pau). Detinguts tots el 1987, alguns tenen penes de 2 a 3 anys. El govern els ha fet recentment una proposició: un servei civil alternatiu que dura el doble del militar (el qual dura de 24 a 36 mesos) i que es pot fer a hospitals o centres d'assistència social. Al voltant de 200 objectors es veurien afectats per aquest porjecte de llei amb que Polònia esdevindria el primer país del bloc "comunista" que accepta el rebuig del servei militar, excepció de la DDR (Alemanya de l'Est). Els portaveus de WIP han declarat que aquesta mesura vol crear mà d'obra barata i desanimar els futurs objectors. Per notes de protesta: M. Jaruzelski, Rada Panstwa, Wielska 00902 Warszawa, Polònia.

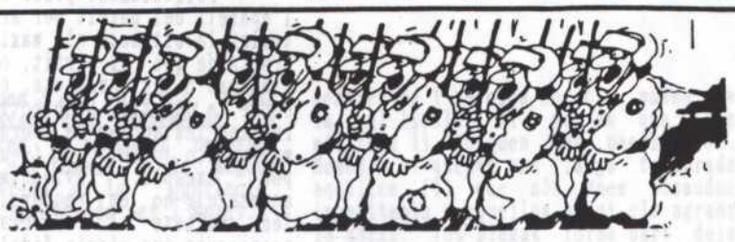
HONGRIA.

Onze objectors empresonats. Es tracta de Szolt Keszthelyi, Josef Katona, Gyorgy Hegyi, Barna Csontos, Peter Orban, Geza Olsak, Andras Kozak, Zoltan Schneller, Ernö Toth, Joszef Peller i Imre Szalai. Tenen penes de presó de 2 a 3 anys. Excepte Szolt Keszthelyi (Allapuszta M-10 B 13, 3627 Hongria), són tancats a la presó de Baracksa (Baracksai Foghaz es Borton, Baracksa, Pf.2-2471, Hongria).

AUSTRIA.

Dos anarquistes austriacs que havien de començar el servei militar el passat 4 de gener s'han declarat insubmissos. Mentre un d'ells, Wolfang, fou presentat a 2 psiquiatres que li diagnosticaren "psicosis esquizofrènica associada a trets paranoics" i fou declarat no apte, l'altre, Bassam, es troba en presó preventiva i serà processat per desobediència segons el paràgraf 12 del Codi Penal Militar. Li pot caure una pena de 2 anys. Necessita solidaritat. Podeu escriure a: Al Taher Bassam, Kreisgericht Korneubur,

I·N·T·E·R·N·A·C·I·O·N·A·L

Hauptplatz 18, 2100 Korneuburg, Austria.

GRECIA.

Insubmissió a Grècia. Informació de Vasilis C., membre de la "Proposta Anarquista" i de la "Creu Negra Anarquista" a Grècia.

Ens arriba des d'Atenes la noticia de la declaració del primer insubmis grec. Babis Bikos de 28 anys, de Tesalònica, és el desè objector de consciència grec per raons no religioses i el primer en rebutjar la possibilitat de fer cap servei alternatiu al militar. Cal recordar que a Grècia no tan sols no hi ha cap llei que reguli la possibilitat de fer un servei alternatiu -llevat d'excepcions-, sinó que a més no es reconeix el dret fonamental a l'objecció de consciència.

Babis Bikos es negà a incorporar-se al Centre d'Educació d'Enginyers (militars), a Nàfplio, el set de març d'enguany. Segons declaracions de Babis aparegudes al diari d'Atenes "Elefcerotipia": "ni em presentaré ni els enviaré cap carta -com caldria fer legalment-, exposant les raons que m'han portat a rebutjar el compliment del servei militar. No accepto el fet que s'em demani cap mena d'explicació. Estic considerant la meva actitud natural i no tinc cap intenció de demanar la confirmació d'un dret natural que és meu".

Babis Bikos ha estudiat ciències fisíques i s'ha especialitzat en física nuclear. Babis ha deixat prou clar que es nega a acceptar cap mena de conscripció, tant civil com militar: "no accepto la societat actual, societat que, a més de no integrar a tothom per igual, margina per contra a tothom que tingui personalitat pròpia. Tot això en un contexte d'una societat explotadora, de la qual el fenomen més "amable" és el de l'atur jovenil."

També diu que s'està preparant per afrontar conseqüentment la seva negativa a complir el servei militar. Romandrà fidel a les seves idees i diu que: "és un dret social que em busqui la manera d'edificar la meva pròpia vida i la meva comunitat d'acció. En la mida en què jo mateix participi en el procés d'estructuració i gestió d'aquesta societat, també podré participar en la seva defensa en conseqüència, i amb les armes."

Ara per ara tot el recolzament als insubmissos grecs ve de grups llibertaris. El primer grup a mostrar-se favorable a la lluita contra la conscripció fou la "Proposta Anarquista", que, en declarar-se objector Michalis Maragakis, van fer públic un manifest de solidaritat amb ell: "...ens solidaritzem amb Michalis Maragakis, no només en la lluita per l'abolició de la conscripció sino també en la perspectiva de l'abolició de l'exèrcit i de totes les forces de repressió, la qual cosa pot aconseguir-se només amb l'abolició de tots els estats i la instauració d'una societat d'homes lliures..."

El cas Michalis Maragakis.

Pel que fa al cas de Michalis Maragakis, en el seu recurs presentat el 18 de febrer li fou retallada la condemna de presó de 4 anys a 2 anys i 2 mesos. Segons Michalis aquesta reducció es deu a la seva edat, ja que per aquesta només li correspondria complir un servei militar d'un any, en lloc de l'habitual de dos anys; a més, tenint en compte que el temps d'empresonament fins l'agost del 87 fou comptabilitzat com a temps de servei, li quedarien 7 mesos de mili per realitzar. però tot i així la condemna és de 26 mesos. Michalis fa un especial èmfasi en aquest detall, ja que no vol que la reducció de condemna pugui portar a error i sembli una concessió dels militars. Recordar també que Michalis porta ja 10 mesos empresonat i que només se li han "descomptat" 5 de la condemna.

Michalis diu que, donada aquesta condemna que se li aplica per sortir del pas, presentarà un segon recurs davant el Tribunal Suprem, tribunal aquest de caràcter "civil", a diferència dels anteriors.

Es important que les mostres de solidaritat que Michalis ha rebut fins ara no s'aturin. Entre les últimes hi va haver un concert el 4 de març a Londres on fou llegida una carta de Michalis davant de milers d'assistents. Al judici de febrer també va comptar amb la solidaritat internacional de la WRI, Amnistia International, Peace News,...

Michalis va començar una vaga de fam el 22 de febrer amb la intenció de finalitzar-la l'1 d'abril. No us podem informar sobre el desenvolupament d'aquesta vaga i l'estat actual de Michalis.

Finalment dir-vos que ja són deu els objectors declarats públicament a Grècia i que més gent s'està preparant per afrontar la presò demanant el dret fonamental a l'objecció de consciència.

Adreces de suport:

Michalis Maragakis. Military Prison Avlona. STG 902 D Attika 19011. Grècia.

EKO. Issavron 10, Dafnomili. Athens 11471. Grècia.

Adreces de protesta:

Yannin Charalambopoulos. Minister for National Defence. Holargos. Athens.

Apostolos Kaklamanis. Minister for Justice. Sokratus and Zinonus 2. Athens 10431. Grècia.

(Traducció: "Benja")

URSS.

Una dotzena d'objectors coneixen la repressió a l'URSS per rebutjar el servei militar i es troben tancats en presó o camps de treballs forçats. La pena de presó pot ser de 3 anys, amb possibilitat de renovació. Alguns d'ells són: Oleg Balak (camp de Daugavpils), Linards Grantins (6 mesos de camp per negar-se a fer un periode de reserva), Serguet Migatcov (durada desconeguda de la pena), Mikhail Dedioh (3 anys de camp), Pyotr Gavio (" penes de 3 anys, camp de Vadino) i Yaroslav Zazhisky (infermeria de la presó de Sukhovolya, prop de Lvov). D'altres simplement han desaparegut i les seves families i amics no tenen cap noticia d'ells. Es el cas de Lev Kritcheski, de 26 anys, i de Wsewolod Philippjew, de 18 anys. Quant a Mikhail Rasskazov, de Perm, condemnat per traició (el 1984 o 85) a 10 anys de camp en règim estricte després d'haver desertat i d'intentar refugiar-se a l'ambaixada d'Holanda a Moral, es troba actualment al camp 35 de Perm.

ITALIA.

Els insubmissos detinguts necessiten solidaritat. Es tracta de:

Fabrizio Falciani, CGM Forte Boccea, via Boccea 252, 00167 Roma, condemnat a 12 mesos de presó.

Giuseppe Coniglio, carcera militare, Corso Pisane 201, 90121 Palermo, condemnat a 14 mesos.

Orazio Valastro, carcere P. Lanza, 95100 Catania.

Turi Vaccaro, casa circondariale, via G. Di Vittorio 26, 97100 Ragusa.

Per informacions sobre el tema: Cassa di Solidarietà Antimilitarista, c/o Mauro Zanoni, via S. Piero 5, 54033 Carrara (MS), tel. 0585/75143.

FRANÇA.

Els casos d'insubmissió són bastant nombrosos. Per informació: Comitè de Soutien aux Refractaires, tel. 43.03.62.03 (permanències els dimecres de 21,30 a 23h.). 145 rue Amelot, 75011 Paris.

(extret de "Le Monde Libertaire" pel MOC-Baix Camp)

JOC BRUT

Amb la publicació de la Sentència del Tribunal Constitucional i del Reglament per posar en marxa la PSS sembla que s'han donat les darreres passes legals per aplicar la llei d'objecció. La resposta dels grups que s'han mostrat més intransigents amb la situació ja era anunciada: Insubmissió. El que quedava pendent era veure que feien els que valoraven que la situació actual (la llei que ens ha donat el PSOE) no podia donar més de si i els que per filiació política no podien anar contra la política del govern. Els primers s'identifiquen amb els nuclis d'objectors anomenats "serveicivileros" i els segons amb els diversos braços que el partit socialista té projectats en la societat, començant pel partit mateix, acabant amb les administracions que controla (ajuntaments,...) i passant pel front més afectat pel tema de l'objecció: les joventuts.

Doncs bé, ens trobem que en aquests darrers mesos els dos grups han coincidit tant en el seu discurs com en el seu treball pràctic. En la seva anàlisi de la situació localitzen el principal conflicte per l'objecció (després de fer una referència a com és de dolenta la llei i la necessitat de modificar-la o millorar-la) l'estratègia d'insubmissió que tira endavant el MOC i altres grups: "La via de la insubmissió, ni que sigui col.lectiva, a banda d'abocar el moviment d'objecció a una situació de marginalitat, no fa més que interferir-se en la veritable feina de base que hem d'anar fent dia rera dia" (del díptic "Passem Olímpicament" de l'Associació d'Objectors de Consciència). "...(el) Movimiento de Objetores de Conciencia, que está en proceso creciente de disgregación y marginalización" (extret del document del PSC sobre política jovenil. -veure retall de premsa-).

El problema que té plantejat en aquests moments l'administració socialista és clar: posar en marxa les PSS amb un mínim de garanties de que no s'enganxarà els dits. I per aquest fi disposa de diversos recursos.

- Legalment declarar exclosos d'acomplir la PSS a tot el nucli d'objectors acumulats. Els qui seguiu la premsa (de totes maneres no us perdeu gran cosa si no ho feu) ja devieu llegir l'entrevista d'en Javier de Paz (secre general de les "Juventudes Socialistas") i-Francisca Sauquillo (senadora del PSOE i presidenta del "Movimiento por la Paz, el Desarme y la Libertad) amb Fernando Ledesma (ministre de Justícia, de qui depenem els objectors). En la trobada es va demanar que el govern comencés les PSS amb els objectors declarats a partir del 21 de gener d'enguany, data d'entrada en vigor del Reglament. Per aconseguir-ho Javier de Paz va dir: "estamos dispuestos incluso a hacer movilizaciones"... per confessar acontinuació que havia sortit molt satisfet de l'entrevista car el tema s'estudiaria en un proper Consell de Ministres.

- Políticament posar en marxa tot l'aparell del partit per arribar a controlar la situació al màxim. Ja no es tracta de que el partit, o bé el seu sindicat o les joventuts, es defineixi sobre la qüestió. L'objectiu és "liderar las instancias de coordinación del movimiento juvenil..." (veure retall), per exemple. Evidentment, per aconseguir-ho es requereix treballar les entitats i associacions fins aconseguir que siguin fidels. No deixa de ser significatiu que el President de la Creu Roja sigui, a l'hora, President del PSOE a Andalusia. I ja és simptomàtic que les JNC (joventuts de CDC) es queixin de la intrusió socialista en àmbits no específicament polítics (Avui 19 de març). Serà perquè ho faran millor que ells... Que ningú quedi sorprès si després el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya és l'organisme que més insisteix perquè es posi en marxa la llei d'objecció.

De totes maneres el partit no refusa prendre el paper que li pertany i assumeix un paper beligerant en la situació. Es entrenyable veure com es publiquen articles en resposta a d'altres anteriors de membres del MOC. La diferència és que el "Diari de Barcelona" et farà esperar mesos per concedir-te un espai, però tardarà tres dies un publicar una resposta firmada per Joan Pluma i Vilanova: Objector de consciència i membre de la comissió executiva de la JSC (i màxim responsable d'una mena de coordinadora de consell de joventut europeus).

- Finalment la darrera carta a utilitzar és la dels mateixos objectors: la divisió i desmobilització. Potenciar iniciatives com la de l'AOC que tendeixen a legitimar la situació actual, allunyant-se d'actituts d'enfrontament com la que planteja l'estratègia d'insubmissió. Facilitar a través de les entitats administratives (ajuntaments,...) o socials (de serveis, juvenils,...) "controlades" pels socialistes l'aparició de propostes que es puguin acollir en el marc de la llei d'objecció. Alhora, marginalitzar, fins i tot, criminalitzar l'actitud dels que es neguen a acatar la llei: separant i discriminant (objectors "vells" i "joves"; "amnistiats" i "cridats a PSS"); precindint políticament de les organitzacions d'objectors que no acatin la llei i fomentant el seu aïllament social; i desinformant amb noticies sobre escisions, actituds marginals...

Sembla, pel que es veu, que el partit s'ha près seriosament el tema. I no repara en instrumentalitzar entitats i associacions de tota mena, fins i tot, d'objectors. Cal estar pendents d'aquest treball i denunciar el seu cínic interés pel tema de l'objecció. Cal descobrir públicament la seva hipocresia quan ens parlen de lluitar per millorar la llei: els hi haurem de recordar que governen i són majoria al Parlament de Madrid?.

GUSTINET

contra la Síndrome de l'Objector

(Reflexions d'un objector, aviat insubmís frustrat, que després de dos anys de vacances no ha pogut resistir el "mono" i vol tornar a la moguda sense resignar-se a la "jubilació" diligentment organitzada per l'Estat.)

En aquest moment crucial -provocat, com sempre, per una amenaça repressiva- ens juguem el futur del moviment, perquè encara som a temps de triar, sense urgències, què és el que volem. El personal una mica vell ja ens hem aviciat a veure que la majoria de la gent -objectors "de fet" i els seus companys (i, rarament alguna companya) aguanta al MOC durant un parell d'anyets i, un cop neta la consciència, després de l'heroica negació, passa de la pel.lícula, si no és que els militars li busquen les pessigolles. Només s'hi queden una llarga temporada aquelles (1) que són unes tossudes impenitents o aquelles a qui els agrada la marxa. Tot plegat forma part dels paisatge habitual del moviment i en podríem anomenar la síndrome de l'objector, el principal obstacle per a la construcció d'alguna cosa amb cara i ulls.

La purificació.

Sol anar així: comença com un neguit, quan et veus la mili a sobre. Hi dónes voltes i més voltes, alguns col.legues et diuen que passis de tot -de tu- durant un any i que "ni te n'adonaràs"; d'altres, que passis de la mili. Finalment, t'arriba la llum divina i, contra el que et diu la parentel.la i alguns bons amics, et fas objector. Has entrat en un altre món: el dels purs. Els qui no gosen o no poden passar de la mili et cauran molt, molt lluny. Al principi, participaràs activament a la vida del MOC que consistirà en la denúncia de la llei XXX/ZZ, la solidaritat amb en Pere Lamilinomola, les xerrades per fer nous prosèl.lits, etc. Començaràs a pensar en els que vénen al darrera per rellevar-te en la teva profètica missió, moment anhelat perquè, un cop passat el dur noviciat, et "reinsereixis" com a normal dins l'entranyable societat accidental. Llavors podràs oblidar-te d'aquesta etapa de la teva vida, de la mateixa manera que d'altres ho fan amb la mili.

Herois? No, gràcies!

Heu-nos aquí, herois, candidats a un càstig -presó, PSS...- privilegiats amos del nostre propi destí. Passa, però, que la majoria de les mortals no té aspiracions heroiques ni exemplars, simplement intenta viure. I cal dir que l'espera constant d'una llei per a rebutjar-la, el prosel.litisme impenitent, però suau, el monotematisme -al MOC només s'hi fa objecció, com al temple s'hi prega-, les esporàdiques barreges amb altre personal -això sí, pacifista com a màxim- no és vida, és ascesi. No ens hauria d'estranyar el reduïdíssim nombre de pagans present al temple de l'antimilitarisme que és el moviment.

Per sobre del bé i del mal.

Hi ha qui s'ho creu molt i arriba a elaborar tota una teoria sobre l'objecció com a centre de l'univers de la UTOPIA i pensa que, a través de la pràctica militant de la No-violència, unirà l'angelet que totes les dones i homes portem a dins del cor (oooh!). Potser només l'ecologia -entesa en el sentit més "verd" de la paraula- irromprà en el nostre nirvana. Noli me tangere, política, bronca, sexe, drogues, pogos i altres carnalitats!

Naturalment, una flor tan delicada només es pot preservar dins d'una campana de vidre, la proporcionada per una opció personal, viscuda com a intransferible -l'estatut d'objector, imposat per aquesta providència anomenada Estat-. Això sí, la planteta és molt més exigent i vol que hi pensem com si fos el centre del món, tal com fem. I un cop dins, què?. T'hi quedes fins que la manca d'aire et porta a una vida semiletàrgica -això sí, molt pura- o trenques la campana amb el risc que se't marceixi la flor?

(1) A partir d'aquest moment, l'ús dels gèneres serà absolutament indiferent.

Toni (Bages)

20 LA VANGUARDIA 2 abril 1988

El PSC promueve que miembros de las juventudes socialistas se hagan objetores de conciencia

El PSC, "en estos momentos, está haciendo un esfuerzo para que el mayor número posible de militantes de la Joventut Socialista de Catalunya (JSC) se declaren objetores de conciencia", según un documento sobre política juvenil de este partido al que ha tenido acceso «La Vanguardia». El texto aconseja, asimismo, que los jóvenes de la JSC se integren en la Asociación de Objetores de Conciencia, "que tiene pocos meses de existencia y que plantea una alternativa dialogante al Movimiento de Objetores de Conciencia, que —según el documento— está en proceso creciente de disgregación y marginalización".

Esta ponencia fue presentada en una reunión de alcaldes y concejales del PSC celebrada durante los primeros días del pasado mes de febrero. Algunos de los presentes, sin embargo, discreparon del tono intervencionista que se desprende de la ponencia. El escrito señala que el PSC debe "liderar las instancias de coordinación del movimiento juvenil en Cataluña". Para conseguirlo, "se trata de reforzar la ya sólida hegemonía de las entidades lideradas por la JSC en el seno del Consell Nacional de la Joventut de Cataluña (organismo consultivo dependiente de la Generalitat)".

En otro apartado, la ponencia resalta el papel de la Cruz Roja de la Juventud, que es "una de las instituciones que moviliza un mayor número de jóvenes a través de su voluntariado social. En consecuencia, la JSC debe intentar incidir en algunas líneas de actuación de esta influyente entidad".

Ayuda a Esplac

El documento del PSC reclama, asimismo, que, "por coherencia política e ideológica, el espacio socialista y, muy especialmente, las administraciones que dirigimos, deben potenciar y dar preferencia a las ayudas a la única federación de 'esplais' laicos y progresistas de ámbito nacional que existe en Cataluña: el Esplac (Esplais Laics de Catalunya)". Esta federación es claramente minoritaria frente al casi hegemónico Servei de Colònies de Vacances.

El escrito concreta que "es preciso que las instituciones supramunicipales, diputaciones y consejos comarcales, obvien un apoyo global" a la Coordinadora de Centres d'Esplai del Baix Llobregat (Movibaix). Esta coordinadora es considerada una "asignatura pendiente a la que nos oponemos", ya que se trata de "una pieza orquestada por la Generalitat y un poderoso sector de 'psuqueros' y 'ex psuqueros' contra los socialistas".

XAVIER ARJALAGUER

CRONICA.

Amb el retard habitual, per no perdre el costum, va començar la darrera assemblea intercomarcal. Aquesta trobà lloc, com sabeu, al Centre Cívic de La Sagrera, a Barcelona, local acollidor i idoni per reunir el centenar llarg de personal assistent.

La preparació de l'acte, va ser accidentada i, cal dir-ho, precipitada: poques ponències a debatre, tardança en fer-ne còpies, poca gent a recollir-les per endavant,... en fi, que continuem amb l'espontaneitat que ens caracteritza (no patiu...). Malgrat tot, el nivell de debat va ser força clarificador, tot i que mostrà insuficiències per raons de temps i de plantejament.

Dins l'espai d'informacions, es passà compte de la creació i funcionament de la dita "Plataforma contra la PSS", que preten coordinar esforços de tots aquells grups que, mostrant-se contraris a l'aplicació de la PSS, volen fer feina pràctica al respecte. S'informà i es debatí sobre l'actitud del CNOC, que últimament sol.licita, de les instàncies col.lectives, ampliació de motius. Sobre això es concluí continuar mantenint la instància del MOC, amb la intenció de contenir la resistència a l'aplicació de la llei: ratificació de l'actitud davant del "Consejo" i iniciació de la via dels recursos en contra de tal "sol.licitud d'ampliació de motius". (En determinats casos particulars, és clar, poden ser recomanables altres respostes).

La visita que es féu a la Creu Roja, per acabar d'entreveure i per discutir sobre les seves intencions respecte a la PSS, també fou comentada. Conclusió: qui posi la creueta a allà on digui "PSS a Creu Roja", firmarà un paper (voluntàriament, diuen) a on s'especificaran l'any i mig de durada i les condicions; i això vol dir, per a ells, que davant de qualsevol problema, Creu Roja apel.larà al règim disciplinari de la PSS. I nosaltres que començàvem a creure que, com diuen, la CR. es democratitza! (Serà que la CR. enten per "democratitzar", una cosa ben diferent de la que entenem nosaltres...?).

Es parlà també de l'acció a la Conselleria de S. Socials de la "Xene" i de la primera entrega de reobjeccions al Govern Civil.

Acabades les informacions i comentaris, es passà a tractar la proposta de MOC-Baix Camp d'ampliar la reobjecció, des d'un inici, per a tots els objectors reconeguts (al contrari del criteri que sembla predominar a la resta de grups de l'Estat, de "reobjectar" tan sols aquells objectors que, previsiblement, poden ser lliurats a la reserva). La proposta esmentada no és descabellada i, de fet, el nombrós grup de Baix Camp (Reus n'és la capital) així ho farà, ja que considera que és millor per no dividir els objectors i fer així més força. Els arguments en contra de tal actitud són els que ja s'exposaren al darrer MOCADOR i que giren entorn de la necessitat d'enfortir l'estratègia d'insubmissió davant de la PSS. El debat sobre això no va ser gaire animat, el que fa témer que, en general, moltes coses estàn encara per pensar i pair. Es un xic preocupant, donat el treball contra calendari que hem d'anar fent.

Un dels temes que més va unificar criteris va ser el de la necessitat d'elaborar una estratègia completa i pensada per la insubmissió (tancant derivadament el tema de la reobjecció com a campanya, no com a fet). Els intents de dinamitzar grups de futurs insubmissos que elaborin, d'entrada, una estratègia, s'ha vist infructuós, en part pel desdoblament de feina i la relativa poca gent que hi penca. Sembla ara més adient llençar propostes concretes per al debat i el treball pràctic. En aquesta línia es replantejà lleugerament la coordinació entre grups i es refermà la necessitat de treballar descentralitzadament per ser més efectius.

Coordinació i descentralització foren temes que quedaren per a la tarda, amb la gent dels grups de comarques.

S'aixecà l'assemblea i marxaren a dinar, que ja tocava. A la propera assemblea es tractarà, en principi, el tema de la insubmissió (no quedaren concretades les dates).

Com anècdota prinicpal, cal esmentar la visita d'un parell de "socials" al matí i un altre parell a la tarda (i quins cotxes que ens gasten, renoi!!!). Sobre això no val la pena preocupar-s'hi, ja que foren degudament identificats, intimidats i interrogats, obsequiant-los després amb un cartell dels nostres, per les molèsties i com a material per a l'informe heroic. Està clar, però, que ens segueixen les passes.

Una altra cosa, per acabar: No penso posar els peus en una nova assemblea en què es mantingui allò que la gent de teatre en diu la "distribució a la italiana", és a dir, uns davant de tots, mostrant els "modelets", i tots els demés encarats a la tarima de "figures". El primer que s'ha de fer en un cas com el que ens ocupa, i després d'entrar, és modificar l'espai i acomodar-lo a les nostres necessitats. Ja està bé,... no?.

Salabert

triennaldel WRI

En el butlletí dels mesos de desembre i gener passats ens arribava la convocatòria de la propera triennal del "War Resisters' International" (Internacional de Resistents a la Guerra) que enguany se celebrarà del 18 al 24 de juny a Finlandia. Com ja deveu saber el MOC és membre del WRI i en les darreres ocasions sempre s'ha assistit. Evidentment no serà aquesta l'excepció. Us reproduïm aquí la convocatòria que ens ha arribat.

EL PODER DEL POBLE: Canviant el món sense armes.

La visió d'una multitud desarmada, amb fermesa davant dels soldats armats i tancs, és només l'exemple més gràfic del poder del poble, una força capaç d'enderrocar Marcos a les Filipines i d'aconseguir unes eleccions a Corea del Sud.

El poder del poble pren formes múltiples. Es molt més obvi com a forma de resistència no-violenta enfront del poder establert. Resistència en grups a la seva pròpia opressió; resistència també contra les amenaces a la pròpia supervivència. Però també pren la forma d'activitat constructiva, quan es mira de construir aquell tipus de comunitats que vol el poble.

El poder del poble es troba en l'acció col.lectiva, però també existeix allò que l'escriptor txecoslovac Vaclav Havel ha anomenat "el poder dels sense poder", el poder de "viure en la veritat".

El poder del poble comença amb el coneixement de que les nostres accions marquen una diferència. Això ens porta a demanar un vot en la decisió del nostre propi futur i a començar, ara i aquí, la recerca de la creació d'aquest futur amb els nostros esforços.

La Internacional de Resistents a la Guerra sempre ha estat una organització confiada al poder del poble. No satisfets amb el rebuig de la guerra busquem, mitjançant el poder del poble, acabar amb els fonaments de la guerra. No satisfets denunciant l'existència de jerarquies, mirem de conscienciar a la gent perquè es responsabilitzi de les seves accions.

Això es veurà reflectit tant al contingut com a l'estructura de la nostra conferència Triennal. La gent vindrà a discutir les diferents situacions, les seves perspectives i visions; a veure com podem cooperar i ajudar-se mútuament per ser més efectius, en definitiva per ser part activa dins de la preparació del programa de la WRI pels propers tres anys.

Tindrem participants d'arreu, amb coses a dir sobre el poder del poble i la lluita no-violenta a les respectives situacions -a l'última Triennal assistiren representants de 32 països, enguany esperem superar aquest número-. Hi haurà resistents a la guerra i antimilitaristes en situacions diverses, però també hi haurà gent que lluita amb la no-violència contra l'opressió, a favor de l'ecologia i els drets humans, i per la creació d'una societat civil.

A la sessió inaugural, esperem tenir antre nosaltres portaveus de Guatemala i de Wolnosc i Pokoj -Llibertat i Pau- de Polònia, i a la cloenda un portaveu de Xile.

Hi haurà quatre sessions més on sentirem gent que disertarà sobre les següents temes:

* L'organització de la resistència no-violenta; inclourà portaveus de les Filipines i Sud-àfrica.
* Les estratègies per a la desmilitarització, amb participants de Thailàndia, EUA, Escandinàvia i RFA.
* La construcció d'una societat civil, a càrrec d'activistes independents d'Eslovènia, d'un país del Pacte de Varsovia, d'Europa occidental i d'un institut d'investigació del bloc soviètic.
* La construcció d'un moviment internacinal per la pau i el rol dels pacifistes.

De tota manera, la major part del temps, la conferència girarà al voltant del treball en grups: comissions on la mateixa gent es trobarà cada matí per poder aprofundir en les respectives discussions; des de l'anàlisi de propostes d'acció; tallers a la tarda, on la gent pugui intercanviar informació i experiència i estimuli noves àrees d'interés. Una tarda estarà destinada a experimentar amb entrenaments en la no-violència segons les diferents cultures.

Una Triennal de la WRI és un lloc de connexió de xarxes diferents -OC, educadors per la Pau, feminisme i no-violència, gandhians, brigades per la pau, joguina anti-bèl.lica, ecologistes-, tots plegats compartint la missiva de la no-violència i de la creació d'un món sense guerra i opressió.

Tots els "supporters" i simpatitzants de la WRI són benvinguts a assistir-hi i a aportar projectes de treball. Si vols ser inclós a la llista per rebre informació, si us plau escriu a:

War Resisters' International
55 Dawes St.
LONDON SE17 1EL

Traducció "BENJA"

col.laboració

"MARE: HE D'ANAR A LA MILI?"

"Escolta mare: Algún dia hauré d'anar a la mili. Quan arribi aquest dia, estare molt trist. Aquest dia seré empresonat: Perquè m'enviaran a un lloc on jo no vull anar. Perquè m'obligaran a fer coses que jo no vull experimentar, coses que van en contra de la meva consciència, la qual em diu que les armes no son la solució per als conflictes polítics. I, amb aquestes idees, mare: Quina necessitat tinc jo de saber disparar un fusell?. Si és per mi, està clar que no m'interessa. I si és per ells, em sembla una injustícia que m'obliguin a aprendre'n. Perfectament poden trobar persones voluntàries i disposades (i quan parlo de persones, incloc tant xicots com xicotes). I segur que en tindrien prou, perquè... quina necessitat hi ha d'abundància de soldats?.

"Se sap, mare, que en altres països la mili no és obligatòria, i tot funciona, cosa de la qual aquest país hauria de prendre exemple. Si es tracta de fer un servei a la pàtria, hi ha mil maneres de fer serveis i molt més útils. Essencialment s'hauria de conscienciar aquesta societat de la inevitable necessitat de solidaritzar-nos per un bé comú.

"Així, doncs, tú que ets la meva mare: Què m'ofereixes com a possible solució o opinió?".

Santi Sala i Reverté

El jardí de les flors que parlen

"D'on vens? -Li preguntà la Reina- i a on vas?. Mira'm als ulls, parla amb seny i no et posis a jugar amb els dits."

Alicia va tenir en compte aquestes tres advertències i explicà, el millor que va poder, que havia perdut el seu camí.

"No entenc que pots pretendre amb això del teu camí -va contestar la Reina-, perquè tots els camins de per aquí em pertanyen a mi...; (...)".

(de Lewis Carrol)

SETCIENCIES 1- Abans que res, cal pensar les coses bé..., hum... vejam...,: si l'Alícia no troba el seu camí és perquè el busca cap a una direcció que no és. No es pot pretendre definir certerament un objectiu si no es prova, alhora, de reflexionar sobre quina és la pròpia situació, perquè si no es fa així, qualsevol bifurcació o cruïlla, pot acabar amb la moral del més pacient caminant. Tot ens duria a confiar en la sort com a única companya de viatge.

SETCIENCIES 2- Huy, huy, huy !!!..., que em dius... La principal limitació està en que tots els camins són de la Reina, és indubtable. L'Alícia no pot passar per alt aquest fet, s'hi ha d'afrontar tard o d'hora. Jo crec que és del tot evident que si l'Alícia no sap veure la crua realitat, no deixarà mai de donar voltes, per més camins que provi. Si tots els camins són de la Reina, cap camí queda per a l'Alícia. No es pot deixar de fer cas a la Reina, negar-la i ja està, cal mirar-la, tenir-la present.

SETCIENCIES 1- Aquesta és una observació simplista, massa formal i sobretot estàtica. Si es fa una sobrevaloració d'aquests tipus de normes, si s'entenen al peu de la lletra, es deixen de costat altres dimensions que, fins i tot, són les que donen forma, contingut i sentit a les mateixes possessions reials. Addemés, Alícia podria crear el seu propi camí, i si així actués, -seria aquest camí fet de nou, un camí de la Reina?-: els camins de la Reina existents en un moment, tots ells en conjunt, no esgoten els moltíssims camins possibles. No cal tenir en compte el que digui la Reina.

SETCIENCIES 2- Em decepciones, sembla com si t'empassessis la perversa engenuitat que mostra la Reina,... i prou que sap ella el que pretén l'Alícia!!!. La Reina no s'està quieta, i si tots els camins són seus, ho són tant els futurs com els passats i presents. Estàs equivocant els termes, el teu plantejament idealitzador no vol reconèixer que "buscar un camí propi", no vol dir tan "fer un camí" com "fer un camí propi", és a dir, "apropiar-se d'un camí". Si aquest ha de ser nou o vell és una altra discusió. Parlar de la Reina és ara el que cal.

SETCIENCIES 1- Buf! La teva pretensió ens abocaria a una discusió sense res de positiu, totalment negativa. Precisament si abans parlava de dimensions, es per recalcar la necessitat que té l'Alícia d'aclarir-se: Primer ha de saber moure's a l'altre costat del mirall, no sigui que vulgui anar a l'esquerra i camini cap a la dreta. Com pots veure, torno a insistir en la qüestió de la direcció.

SETCIENCIES 2- Bé, d'acord, aquest pot ser un primer pas, però no tardarà en mostrar la seva insuficiència, és evident.

SETCIENCIES 1- Atura't, atura't!. El que és evident és que el coneixement del medi, saber-se moure en ell, és la millor forma de canviar-li el sentit a això de que "tots els camins són de la Reina".

SETCIENCIES 2- I crear així un medi propici, no?, això significa arribar a plantejar-se el passar per sobre de la Reina. Ja vens cap a mi, ho veus?.

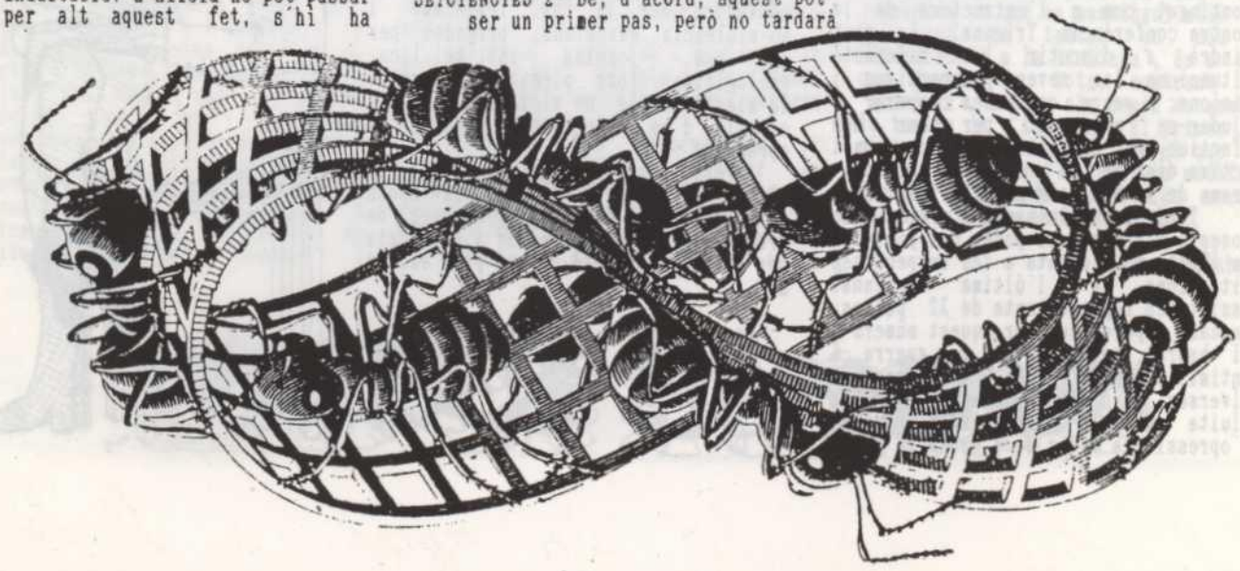
SETCIENCIES 1- Compte! no és necessari el que dius, pensa-ho. De tota manera, el que millor pot fer l'Alícia és provar-ho, posar-se a caminar.

SETCIENCIES 2- Provar-ho, si. Humm..., i amb un ull mirant a la Reina. Jo adverteixo, no fos que...

SETCIENCIES 1- A part i abans que res, jo crec que si l'Alícia fes cas de...

(Ballarina -el temible-)

APUNTA'T AL MOVIMENT, perquè no ens deixem estar d'històrles. (Malgrat tot).

NO T'AMAGUIS:

LA TEVA POR

ÉS LA SEVA FORÇA

"Seguim constatant la falsa tolerància que, disfresada de democràcia, ens oprimeix, impedint-nos que podem exercir el dret de tota persona a decidir lliurement i en tot moment les seves relacions afectives i/o sexuals.

"El practicar l'homosexualitat o el lesbianisme no ha de ser lligat a la nocturnitat, als xantatges, a les agressions, etc... Cal que denunciem tot tipus de discriminació, ESSER GAI NO ES CAP DELICTE".

El FAGC (Front d'Alliberament Gai de Catalunya) ha començat una campanya pública de sensibilització i de denúncia centrada en tot tipus de discriminació pel fet de practicar l'homosexualitat o el lesbianisme.

S'ha plantejat dur-la a terme d'una manera àmplia i continuada, tocant i incidint, fonamentalment, aquelles qüestions i àmbits quotidians.

En aquest sentit s'està contactant amb sindicats, col.lectius autònoms de treballadors/es, grups d'empreses,..., per tal de treballar els aspectes de discriminació laboral, a l'ensenyament, etc..., i intentar que aquestes organitzacions facin algun tipus de declaracions, debat i treball intern amb afiliats/des i assumeixin aquest tema amb un posicionament clar i efectiu.

També es vol incidir en el camp sanitari, entre d'altres motius, per a què les fitxes sanitàries no esdevinguin unes segones fitxes policials per homosexualitat i suposin una nova discriminació.

"Cal cercar respostes adequades a cada situació: a la feina, a la família, al barri, en el grup d'amics/gues, etc..., i exigir un tracte igualitari. El nostre silenci reforça llur homofòbia".

Derogació de l'article 9.20 del nou "Régimen disciplinario del ejército" i també del "Cuadro médico de exclusiones", ja que l'homosexualitat no és cap malaltia.

Perquè aquesta campanya que ha engegat el FAGC arribi al màxim de gent i d'indrets possibles cal que hi hagi una descentralització de la tasca. Aquesta ha estat un dels motius pels quals ja han començat a funcionar Col.lectius o Grups Gais a varis barris i poblacions de Catalunya: Badalona, Santa Coloma, Esplugues, Girona,..., i hi ha la intenció de que en sorgeixin a més llocs.

Es important, també, que tots els grups, moviment,..., que hi han donat suport i s'hi han adherit (com és el cas del MOC) doncs que això no es quedi amb una mera signatura sinó que ens impliquem: fent public el Manifest de la Campanya (hi ha còpies al Casal de la Pau a disposició de qui en vulgui), integrant els continguts de la mateixa en les nostres xerrades, debats interns i en el nostre discurs reivindicatiu, comunicant al FAGC aquelles agressions i/o discriminacions de les quals o bé en siguem implicats/des directes o bé coneixedors/es.

Si t'han agredit o discriminat, no dubtis en posar-te en contacte amb el FAGC, amb l'oficina antidiscriminatòria que funciona per a tot .tipus de discriminacions.

OFICINA ANTIDISCRIMINATORIA
c/ Villaroel, 62, 3r. 1a.
08011-Barcelona
tf. 254.63.98

- PEL RECONEIXEMENT SOCIAL DE LES RELACIONS HOMOSEXUALS.
- PER UNA LLEI ANTIDISCRIMINATORIA.
- DEROGACIO TOTAL DEL CONCEPRE D'"ESCANDOL PUBLIC".
- TAL COM ETS, SURT AL CARRER.

Jordi

El MOC també és gai i lesbià

denegació de col·lectives

Tal vegada ja debeu saber que les nostres benvolgudes col.lectives tenen pegues a Madrid en el CNOC.

Des principis del mes de març alguns objectors encara "no reconeguts" (500 en tot l'Estat), reben una carta del "Consejo" en què es demanen els motius.

De fet, des de la Sentència del TC, sabiem que això podria passar. Amb aquesta "demanda" el CNOC està pressionant els objectors col.lectius perquè es contradiguin en la seva declaració; concretament a on s'afirma no reconèixer el "Consejo" i s'assegura que no es donarà cap tipus d'explicació sobre els motius. Penseu que els objectors als quals es planteja el xantange haurien de ser futura carn de PSS. Està clar que el CNOC comença a exercir el seu paper de "colador", depurant els futurs objectors insubmissos.

Nosaltres està clar que seguim proposant la col.lectiva com a declaració -no petició- d'objecció. Això sí, cal avisar al personal que rebran el requeriment d'ampliació de motius.

Davant d'aquesta situació és important que ningú no enviï cap resposta. El que proposem al MOC és presentar un Recurs d'Alçada. Aquest recurs és una mena de protesta formal en què no calen advocats i es presenta al Govern Civil com qualsevol altra instància: dues còpies i una fotocòpia del Document d'Identitat. Recordeu, però, que ens agradaria tenir una còpia al Casal, per portar el Cens. Us fem arribar una còpia del recurs que s'ha estat distribuint. En qualsevol cas, i si teniu dubtes, connecteu amb els grups més propers o amb el Casal de Barna.

Els Secres.

AL "CONSEJO NACIONAL DE OBJECION DE CONCIENCIA" PER A DAVANT EL MINISTERI DE JUSTICIA

_____, objector de consciència, amb DNI núm. _____, domiciliat a _____ _____ (_____), carrer _____ núm. _____, MANIFESTO:

Que he estat notificat de l'acord del "Consejo Nacional de Objeción de Conciencia" de data _____, en virtut del qual se'm requereix en el termini de deu dies amplii la declaració que, en tant que objector, vaig trametre en el seu dia, sota la pena de patir les conseqüències previstes a la normativa vigent.

Que contra l'esmentat acord interposo aquest RECURS D'ALÇADA que es fonamenta en les següents al.legacions:

1r.- L'acord de condicionar el meu reconeixement legal com a objector a l'ampliació de la declaració que vaig trametre, implica resoldre que l'esmentada declaració no és suficient per tal de ser reconegut com a objector de consciència.

Atès que m'he emparat en el meu dret a la llibertat ideològica per posar de manifest clarament que la meva declaració és definitiva, la decisió fonal que s'adopti haurà de dependre del criteri a seguir respecte a si és vàlid el reconeixement sense altra declaració que la que inicia el present expedient. En conseqüència, l'exigència continguda en l'esmentat requeriment ve a decidir el fons de l'afer. Això fa que aquest acte sigui impugnat en virtut d'allò que disposen els articles 37 de la Llei de la Jurisdicció Contencioso-Administrativa i 113 de la Llei de Procediment Administratiu.

2n.- La impugnació es basa en la falta de motivació del canvi de criteri davant dels qui ens neguen a declarar sobre la nostra ideologia o creences: Més de 9.000 objectors han estat reconeguts després d'expressar aquesta negativa en termes idèntics als de la meva declaració, sense que per això se'ls hagi exigit cap mena d'ampliació.

Es evident que aquest canvi de criteri, independentment que formi part de les atribucions del CNOC, suposa un tractament diferent de situacions iguals, per la qual cosa ha de venir motivat, sota la pena de violació, per no aplicació, del dret a la igualtat i no discriminació de l'article 14 de la Constitució.

I per això,

SOL.LICITO per mitjà del present recurs que l'acte impugnat sigui anul.lat, cessant en conseqüència l'exigència d'ampliació de la meva declaració d'objector de consciència a efectes del reconeixement com a tal per part del CNOC.

ALTRESI DIC: Que procedeix la suspensió del requeriment recorregut, per tal com els efectes que se'n deriven podrien causar perjudicis d'impossible reparació, en cas de ser incorporat a files com a conseqüència de la condició legal d'objector.

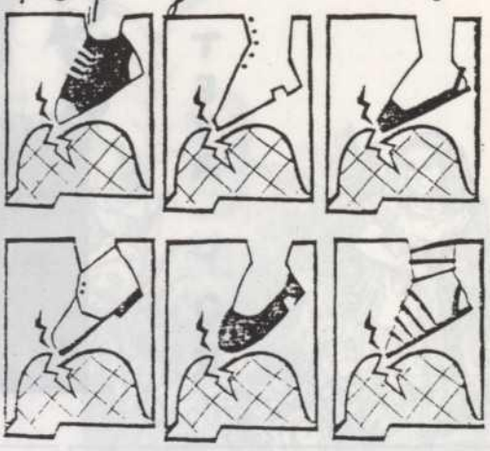
Tot això és de Justícia que se sol.licita a _____ _____

_____, d_____ de_____

Signat:

les dones no marcarem el pas

Trepitgem el casc!

TREPITGEM EL CASC

"LES DONES NO MARCAREM EL PAS. TREPITGEM EL CASC".

Aquest és l'emblema de la campanya contra el decret-llei-psociata que "permet", "degut a la demanda social" -dues sol.licituds fins ara-, la incorporació de la dona a 24 cossos de les FF.AA.

Quin significat té aquest decret?

Ara mateix podem sospitar que la tornada de rumors sobre l'exempció a una part dels objectors té alguna cosa a veure amb la rapidesa de la promulgació d'aquest decret. Sabem que els militars no estan gaire contents que un grup de joves no passi per les seves mans; d'altra banda no els importaria rebre dones com a professionals (encara que la seva condició de "sexo débil" no permeti l'accés a segons quines tasques). Pot ser el decret una contrapartida a la futura exempció? Hi hauran exempcions? Què faran entre 25.000 objectors que no saben on "col.locar" i la pressió dels militars? Això, evidentment, només ho sabrem amb el temps, però no deixa de ser sospitós tot aquest seguit de coincidències.

D'altra banda, tenim, dins una dimensió ideològica, un intent d'apropament de les estructures de poder a la societat civil.

La societat civil es veu desvinculada de les institucions i, sobretot, de la militar. Hi ha un augment de posicions antiautoritàries i antimilitaristes entre els joves dels vuitanta. (Malgrat els esforços d'una altra estructura de poder, els medis de

comunicació, els joves no hem perdut horitzons ideològics, sinó que els nostres horitzons són diferents de fan vint anys). Si bé no hi ha un posicionament polític global entre la joventut en general, sí que hi ha posicionament parcials; això, potser, és degut a què les perspectives no són les mateixes: no s'ambiciona desbancar del poder als que hi són, sinó criticar la mateixa organització piramidal i la multiplicitat de piràmides que, com una teranyina, ofeguen la societat civil.

Cada cop més aliena, la institució governamental intenta d'acostar-se a la societat. O millor, intenta integrar dins el seu discurs pseudoprogressista les lluites "marginals".

En aquest sentit, es mostra com a fita aconseguida pel feminisme la possibilitat que les dones tinguen accés a les Forces Armades. Això, però, provoca una escissió més patent, a l'estil europeu; ara ja es dóna la contraposició feminisme institucional/feminisme de base.

Quina és la manera que té la societat civil d'oposar-se a les exigències de les institucions? La no-col.laboració.

En aquest marc, l'objecció de consciència femenina perd el sentit testimonial i pren el pes que fins ara no tenia.

Una resposta negativa a l'exigència d'igualtat sobre els seus barems és una manera de no-col.laboració.

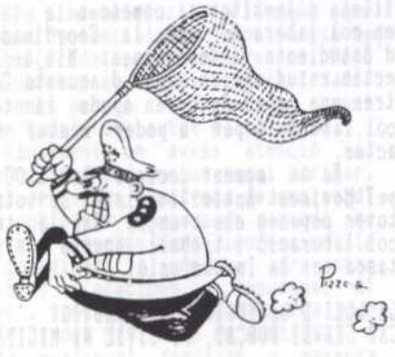
D'altra banda, el fet material de la instància dóna peu a la difusió de l'antimilitarisme com a lluita per una societat no-sexista. És una vinculació individual a una lluita col.lectiva.

L'estratègia de l'objecció és la lluita principal de la campanya contra el decret-llei i contra la informació de les institucions, car la difusió i la contrainformació (perdó per aquest terme tan devaluat) són els objectius que ens hem proposat.

A cada grup, cada zona, es poden fer actes, i cal que es facin, en aquest sentit. A Barcelona vem organitzat una taula el passat 15 de març on parlà una persona de cadascuna de les associacions que treballa aquest tema (MOC, DOAN, MILI-KK, Eix Violeta).

Us anirem informant del que es faci. Esperem també que des de comarques envieu a la "redacció" del MOCADOR resenyes dels actes que s'organitzin.

Susanna.

ACCIONS

ACCIONS CONTRA LA PSS I PER LA INSUBMISSIÓ.

20.1.88 Saragossa. Manifestació convocada per l'Assamblea d'insubmissos. No se'ls concedeix permís per manifestar-se però la mani se celebra amb forta presència policial i amb algunes detencions, tot i el comportament correcte dels manifestants. 500 persones.

20.1.88 Barna. Acció a l'INEM. Veure MOCADOR n. 5.

--.1.88 Las Palmas. Concentració i encartellada de membres del MOC davant del Govern Civil. La CNT publica un comunicat on es rebutja la PSS i es recolza la insubmissió.

5.2.88 Madrid. Ocupació de les oficines d'ICONA per part de diversos grups antimilitaristes.

26.2.88 Elgoibar. Tancada d'objectors a l'axuntament de la ciutat. En el moment de la seva entrada es debatia una moció presentada per HB, que demanava la desnuclearització del municipi, així com la no col.laboració amb la PSS.

27.2.88 Gasteiz. Acció de membres del MOC consistent en cobrir l'escultura del "Caminante".

27.2.88 Figueres. Membres del MOC pinten de dalt a baix el Talgo direcció Ginebra, en protesta contra la RENFE.

4.3.88 Barna. Ocupació de la seu de la Direcció General de Serveis Socials. Unes 60 persones de la Plataforma per la Insubmissió (Joves Independentistes, Mili-KK, MOC, Ateneus Llibertaris), ocupen la DGSS amb el corresponent desordre inicial; un cop fetes les presentacions, els funcionaris que hi treballen desallotgen la seu molt tranquilament. Gresca, pintades en quantitat, vi, pancartes a l'entrada i a les finestres, més pintades i força paper higiènic penjat dels arbres situats davant la seu. Alhora al carrer es reparteixen octavetes i la gent comença a aturar-se i contemplar l'escena, atrets per la decoració externa.

Una horeta més tard s'afegeixen a la festa les televisions (TV2 i TV3) i uns individus amb uniforme blau (no, els de quadrets no, els altres), i els seus amics sense uniforme. A quarts de vuit els de blau i els amics trenquen una miqueta la porta de la seu, i cap a dintre tothom!. Davant la resistència no-violenta dels ocupants i entre crits a favor de la insubmissió i contra el SM, la LOC, les FOPS,... els de blau -i els amics, és clar-, van baixant, un per un, els ocupants al carrer amb més o menys zaranda. Cap al final es produeixen tres detencions i la festa s'anima cada cop més; els tres detinguts són introduits a una porquera i els ocupadors la bloquegen tot evitant que pugui marxar. Els de blau i la companyia intenten desbloquejar la porquera sense èxit. Després d'un breu diàleg de sords, arriba més gent a la festa, però amb una altra disfressa i de color marró. Aquests semblen amics dels amics dels de blau (!?), encara que parlen llengües diferents sembla que s'entenen prou bé. Entre uns i altres, porra en mà, desbloquegen la porquera després d'una bona suada i força exercici del braç dret (no es va veure cap esquerrà).

Així s'acabà la festa, i el balanç definitiu és de tres detinguts que passen a disposició policial, acusats de resistència a l'autoritat, de fer pintades i de dur objectes contundents; 7 contusionats, un d'ells amb traumatisme craneal; i segons fonts poc fidedignes (més concretament el Diari de Barcelona), també algun contusionat entre els de blau. En tot cas no van pas coincidir al Clínic.

4.3.88 Madrid. Un grup d'objectors s'introdueix en el Ministeri de Justícia, mentre un altre grup de 6 s'enfila dalt d'un dels balcons de l'edifici i desplega una pancarta. Dues hores més tard són trets brutalment per la Policia Nacional tot practicant 15 detencions.

12.3.88 Bizkaia. Paralització total de la infraestructura de la seu de la Creu Roja.

26.3.88 Manresa. El MOC del Bages organitza un enterrament de la Llei d'Objecció de Consciència pels carrers de Manresa.

9.4.88 Girona. Els objectors s'encadenen a un dels trens a l'estació en contra de la pretensió de que els objectors realitzin la PSS a RENFE. Després de ser detinguts al cap d'una estona van ser posats en llibertat.

Ja sé que em descuido alguna, però no puc estar a tot arreu.

"Benja"

El proper mes de setembre començaran a cridar objectors per a posar en marxa la PSS (de 2.500 a 3.000).

Es important, en aquests moments, explicar com estem realitzant els objectors la desobediència a la LOC i la nostra intenció de fer-la inaplicable. Es important estendre la postura d'Insubmissió, negativa a col.laborar i a realitzar la PSS.

"Les idees que configuren la Insubmissió tenen força per elles mateixes i les hem d'assumir i difondre sense altres succedanis."

I és important, també, que ningú quedi despenjat, que ens organitzem i ens agrupem per tal d'unificar esforços i augmentar la nostra eficàcia. Es per això que a Barceloan s'ha creat la Plataforma d'Objectors/es per la Insubmissió. En aquesta Plataforma hem confluït objectors provinents de sectors, moviments i organitzacions diferents però amb un objectiu comú, sobre la base del reball per la Insubmissió, formar un front d'oposició i de mobilització en contra la LOC i la PSS.

Des de la seva creació s'ha anat incidint en organismes i entitats que han expressat la voluntat d'agafar objectors per a fer la PSS (ocupació de la Direcció General de Serveis Socials de la Generalitat de Catalunya, pintades a les seus i locals de la Creu Roja, pintades i murals als carrers,...) i hi ha en projecte noves accions i mobilitzacions en contra d'aquestes entitats. Concretament n'hi ha dues de convocades, prou importants com perquè ens impliquem i hi participem el màxim nombre de persones.

- Divendres 29 d'abril, a al tarda-vespre
- Divendres 6 de maig, a la tarda-vespre. MANIFESTACIÓ a Barcelona sota la consigna d'Insubmissió (La Llei d'Objecció és un càstig: Desobeïm-la. Cap Servei forçat: ni civil, ni militar).

Per les dues convocatòries posa't en contacte amb el Casal de la Pau.

S'ha confeccionat una Declaració d'Insubmissió que en un primer moment s'anirà recollint i servirà per agrupar i cohesionar als objectors que seran cridats a fer la PSS, i que es declararan insubmissos. Més endavant es podran enviar, les Declaracions d'Insubmissió, quan es cregui oportú fer-ho, si és que finalment s'acorda aquesta decisió. Us reproduïm un model de la Declaració d'Insubmissió. S'estan començant a omplir i recollir. Posa't amb contacte amb qualsevol dels grups que estan treballant dins la Plataforma (MOC, MILI_KK, Col.lectiu antimilitairsta i pro-insubmissió, Joves Independentistes, JCR, MJCC).

Referent a la difusió de les postures que es van adoptant s'està elaborant un material divers per tal de poder-les estendre i explicar-les.

En aquest sentit cal apuntar que hi ha la intenció d'arribar a tots els Instituts de Batxillerat i de FP de Barcelona, Hospitalet, Badalona, Sta. Coloma, Gavà, etc..., per tal de fer xerrades o explicar i difondre la situació actual del Moviment Antimilitarista, de l'Objecció de Consciència i la postura d'Insubmissió. Es important la implicació del Movimetn Estudiantil en aquest sentit i també de cara a donar suport a la Manifestació del dia 6 de maig. Els grups que estem dins la Plataforma ens hem reparitt la llista d'Instituts i comencem la tasca en col.laboració amb la Coordinadora d'Estudiants d'Ensenyament Mitjà. Si estàs estudiant en algun d'aquests Centres ens serà de gran ajuda la teva col.laboració per a poder muntar els actes.

Es un moment decisiu per l'OC i pel Moviment Antimilitarista. De tots i totes depenen els avenços. Cal la teva col.laboració i treball. Apunta't a la tasca per la Insubmissió.

LA LLEI D'OBJECCIO ES UN CASTIG!
CAP SERVEI FORÇAT, NI CIVIL NI MILITAR!

INSUBMISSIO!!!

Jordi Muñoz

DECLARACIO D'INSUBMISSIO

JO:

Nom i cognoms .....
Adreça.....
Data i lloc de naixement .....
DNI núm ..... expedit a .....

MANIFESTO:

Que tal com vaig deixar ben clar en el punt núm. 3 de la declaració que vaig presentar al CNOC, objectaré a la Prestació Social Substitutòria, fons i tot en situació de reserva, com a rebuig a la Llei d'Objecció de Consciència que la regula per tal com reprodueix els mateixos esquemes del Militarisme.

1r. Perquè tota Prestació Social imposada i obligatòria té les mateixes característques que el Servei Militar.

2n. Perquè el màxim i veritable interès general no és el que l'Estat ens imposa amb la PSS, sinó abolir el Servei Militar i el Militarisme.

3r. Perquè davant l'augment dels pressupostos militars (exèrcit i policia) s'han anat retallant progressivament les despeses socials. L'Estat pretén utilitzar la PSS per tapar forats que s'haurien de resoldre amb un canvi de política pressupostària que repercutís en el veritable desig social.

4t. Perquè qualsevol PSS és un robatori d'un lloc de trebal que podria ser cobert per una persona en atur amb sou i drets sindicals.

PER TANT:

NO PENSO COL.LABORAR AMB LA PSS I M'HI DECLARO INSUBMIS.

..... d ..... de 19...

Signat: .....

QÜESTIONARI

Un dels temes més urgents que a hores d'ara es presenten amb l'intent de posta en marxa de la PSS és l'organització i coordinació de la insubmissió. Per les informacions recollides en declaracions provinents de la mateixa "Oficina para la Prestación Social Sustitutoria" sembla que pel mes de setembre els primers "colaboradores sociales" haurien d'iniciar la PSS. Així mateix, pel que sembla, la intenció de l'administració és de cridar la gent més jove, ço és, als que facin al llarg del 88 els 19 anys. Evidentment, això no representa cap sorpresa... Sabiem que el principal problema que té l'administració es la xifra elevada d'objectors acumulats i la convicció amb que aquests, majoritàriament, han expressat la seva posició a la PSS. D'aquesta manera una possibilitat que se'ls planteja és la de cridar un nombre reduit de gent jove, previsiblement menys incorporada en la crítica a la Llei i, per tant, sense tenir tan assumit el tema de la insubmissió.

Així, doncs, una de les feines que iniciem amb aquest qüestionari que us fem arribar és conectar i iniciar el debat entre la gent que aquest any fa els 19 anys. El qüestionari parteix de la idea de poder realitzar un cens amb què treballar: més endavant hi ha les propostes de reunions de dimarts, de la redacció i firma d'una declaració d'insubmissió, de la coordinació per barris o a nivell local de la gent que es troba "potencialment" en situació de possible cridat per incorporar-se. Però es fa del tot necessari tenir les dades suficients perquè en qualsevol moment puguem localitzar a tot el personal.

Finalment un avis: atenció al correu certificat que us pugui arribar. El fet de firmar l'entrega de qualsevol carta pot posar en marxa un periode de temps que després serà imprescindible per coordinar la gent i presentar possibles alegacions o recursos. Al "lloro", doncs, a qualsevol carta que us arribi del Ministeri de Justicia, i aviseu qualsevol familiar o persona propera que pugui firmar en lloc vostre que no ho faci. En qualsevol cas poseu-vos en comunicació immediatament amb el Casal o el contacte que tingueu més proper. Però sobretot: **No firmeu res!!**

Cognoms ..... Nom .....

Adreces (afegiu les eventuals de cap de setmana o vacances per poguer-vos localitzar en qualsevol moment)

Carrer ..... Població i Dte. Postal .....

....

....

Telèfons a on us poguem localitzar o a algú que pugui avisar-vos. Afegiu els horaris aproximats.

No. ..... horari ..... No. ..... horari .....

....

Data de naixement .....

Data de tramitació de l'objecció de consciència (OC) .....

Data de reconeixement de l'OC. .....

Número d'expedient del CNOC. .....

Sobre organització.

Estàs treballant o organitzat en algun grup antimilitarista o d'objecció? Quin i a on? .....

Conèixes a gent en la mateixa situació de possibles cridats per la PSS? .....

Quines possibilitats, de temps i ganes, tens per posar-te a treballar en la campanya d'insubmissió? .....

A quin nivell t'implicaries? Dedicació intensa; Accions; Recollir informació i dades sobre la PSS; Treballar contactes amb entitats que poguessin acollir "colaboradores sociales" (Quines? .....); Participar en l'elaboració del cens i coordinació d'insubmissos; Integrar-se en el treball de la plataforma d'organitzacions oposades a la PSS (Ateneus Llibertaris, Mili-kk, Joves Independentistes de la Crida, ...); Contactes a nivell de sindicats i organitzacions de treballadors per denunciar i intercanviar informació sobre la PSS; Altres .....

.....

Observacions:

Full de vinculació

Un dels primers objectius que ens hem marcat al confeccionar i fer-vos arribar el MOCADOR és que pogueu estar al corrent del que fem i desfem la gent del MOC i de la situació de l'objecció i l'antimilitarisme en general. Però també una altra funció és la de que vosaltres pogueu participar-hi de la manera més intensa, inplicant-vos en el treball. Per això us fem arribar les adreces dels diversos grups de comarques i us demanem que contesteu una sèrie de qüestions que ja us vàrem plantejar en el primer número i que, transformades, us plantegem de nou en aquest.

Però un altre element important és l'ajut econòmic. Amb el MOCADOR no pensem salvar l'economia del MOC, però un dels objectius mínims és que sigui autosuficient. Si cada una de les persones a les que arriba el butlletí ens fes arribar ni que fossin vint miserables duros mensuals us podem assegurar que no patiriem tant.

Així, doncs, animem als que us arriba el MOCADOR per primer cop que ens feu arribar aquesta butlleta de vinculació per poguer-lo seguir rebent. Als que us heu vinculat, però no col.laboreu econòmicament, us animem a fet un petit esforç i a amollar calé. Finalment recordar als que us vàreu comprometre a cotitzar a través del Casal o del compte corrent a fer-ho efectivament.

Per animar-vos a invertir en aquesta "empresa" a partir d'ara oferirem una serie de serveis: descomptes en la subscripció d'altres revistes com la "Puça i el General" o "En Pie de Paz", que poden arribar al 25%; descomptes de fins un 25% en llibres; ajuts en la matriculació a cursos o seminaris com els que organitzen el CIDOB (Centre d'Informació i Documentació Internacional de Barcelona) o la Universitat per la Pau al llarg de l'estiu; us arribarà gratuitament els diversos monogràfics que en aquests moments ja s'estan treballant (Manual d'acció directa, Dossier sobre la insubmissió a Europa...) i altres possibilitats que s'estan començant a gestar (Confecció d'un Fons de Documentació). Tot això i propostes que vosaltres mateixos ens podeu presentar a canvi d'una vinculació econòmica que no sigui inferior a les mil pessetes cada trimestre. Tan sols és necessari que en la butlleta de col.laboració econòmica afegiu, en l'apartat d'"Observacions" allò que us interessi.

I, a un altre nivell, us volem engrescar a tots plegats per que ens feu arribar noticies per publicar, amb la qual cosa ens estalviareu molta feina a la redacció.

MERCÈS I PETONS

Comissió d'Hisenda i Altes Finances.

DADES PERSONALS:

nom i cognoms:.....
adreça: carrer ..... n. .....
població..... barri i Dte. postal .....
..... comarca ..... tfn. .....
data de naixement .....

"SITUACIO MILITAR": ☐ Exempt/a
☐ No allistat o allistat sense declarar-se objector
☐ Declarat objector: ☐ a la reserva
☐ pendent de la PSS

PARTICIPACIO EN EL MOC: ☐ Economicament (emplena la butlleta)
☐ Activament. (subratlla els àmbits que més t'interessen)
-Treball de comarca, local o barri. -Difusió de l'objecció -Objecció fiscal. -Insubmissió. -Anti-mili (MiliKK). -Publicacions (Mocador). -Antimilitarisme. -Accions. -Jurídic. -Altres: .....

DADES PROFESSIONALS. Tot allò que saps fer o domines i pot ser d'utilitat pel MOC: idiomes, dret, informàtica, música, dibuix o disseny, fusteria, disposar de furgoneta o avió, contactes interessants (amb el SIM o el Mossad), alpinisme, cuina., etc.....

OBSERVACIONS:

BUTLLETA DE COL.LABORACIO ECONOMICA.

Voldria aportar la quota de ..... ptes. cada

☐ TRIMESTRE
☐ SEMESTRE
☐ ANY

per mitjà de ☐ domiciliació bancària
☐ en efectiu al Casal (de 6 a 9 del vespre) a amb taló
☐ ingrés al compte corrent 939-14 de l'Agència 546 de "La Caixa" (feu-nos arribar una còpia del resguard)

Per domiciliació bancària:

Banc
..... Agència .....
Caixa
Compte corrent
Població ..... Núm. .....
Llibreta d'estalvi

Banc o Caixa domiciliat al carrer ..... núm. .....
de ..... Dte. postal .....
Jo (Nom i cognoms) .....
domicilial al c/pç .....núm. .....
de ..... autoritzo al pagament dels rebuts que al meu nom presentarà el MOC - Casal de la Pau.

....., a ..... de ..... de 19.....

(signatura)

Observacions:

AGENDA

ACCIONS.

29.4.88: "Acció de masses". Ficats en plena campanya contra la Llei i la PSS no ens podem estar de fer-la de cada mes. I evidentment no anirem a menys... Serà sonada. Aquí tocarà...? La discreció obliga i si voleu més informació haurieu de recòrrer als vostres contactes. Una cosa us podem assegurar: tothom hi fa falta. No fallis!

6.5.88: Mani contra la Llei i la PSS (de fet no som gaire originals). Per horaris i recorreguts truqueu al Casal o resseguiu els cartells de les parets. De totes maneres no espereu varietat, ja us podeu imaginar el lloc i el moment...

JORNADA-DEBAT:7 DE MAIG

El proper dissabte dia 7 de maig es realitzarà una JORNADA-DEBAT on hi participarem gent de diversos moviments que duem un treball polític, social i reivindicatiu radical: MOC, MILI-KK, EIX VIOLETA i JAG (FAGC). Aquests grups han esdevingut aglutinants i configurat propostes i plantejaments alternatius per part d'un ampli sector dels/de les joves d'avui dia: el Moviment Antimilitarista, el Moviment Feminista i el Moviment per l'Alliberament Gai.

Un dels objectius d'aquesta JORNADA-DEBAT, i probablement el més important, és poder aprofundir en el coneixement mutu de la nostra tasca, potenciar la relació, en augment en els darrers temps, entre els diversos grups, intercanviar posicionaments i aspiracions, sortir de l'aïllament que molt sovint construïm des de cada sector i en el qual ens movem i ampliar el nostre marc reivindicatiu, com a Moviment i com a individualitats des d'una prespectiva quotidiana que és el que, sens dubte, dóna cos real a un treball per a un veritable canvi social, polític, de les relacions personals, etc...

L'encontre s'ha plantejat sobre tres aspectes principals: Dona i Antimilitarisme, Alliberament Gai i Antimilitarisme, Dona i Alliberament Gai.

A partir d'aquí ens podem plantejar en què podem col.laborar, què podem fer conjuntament, i tot el que se'ns pugui acudir i en tinguem ganes.

Cada grup prepararà un dossier on hi hagi material divers (noticies, ponències, articles, retalls de premsa, fotografies, curiositats, i tot el que creiem interessant) que tingui a veure amb la temàtica del propi Moviment en relació a cada un dels altres, per a poder intercanviar-nos-el amb suficient temps i que ens servirà per a un coneixement previ de la tasca que s'està duent.

Per a més informació (hora i lloc de la trobada, recollir el material,...) truque-nos al Casal de la Pau: tfn. 318.39.94, de dilluns a divendres de 6 a 9.

Es important la participació de tots i totes en aquesta Trobada, a partir d'aquí... el debat resta obert.

DEBATS AL CASAL.

S'està portant endavant la iniciativa de realitzar debats en el Casal de Barcelona. De moment, i encara per confirmar, se'n preveuen tres pels darrers divendres del mes de maig. En el seu moment ja rebereu la convocatòria definitiva o, en el seu cas, truqueu al Casal.

20.5.88: DESOBEDIENCIA CIVIL. PEPE BEUNZA EL 1r. INSUBMIS. La idea és d'encetar una discusió més tècnica que política. O sia, que no es tractarà tant de valorar l'oportunitat o no del treball que es realitza sinó d'entrar en consideracions pràctiques sobre la seva realització. I per un tema com aquest, tal vegada una de les persones que més pot aportar.

27.5.88: ELS ANTIMILITARISTES VISTOS PELS MILITARS. Per una vegada haurem de sentir als militars dir la seva sobre el treball que s'està realitzant en el moviment antimilitarista. Intentarem que, o bé en A. Piris o en J. Delas, militars de carrera, es descarreguin davant nostre. Que sigui lleu...!

3.6.88: RECLUTES, VOLUNTARIS I INSUBMISSOS. El debat aquest s'organitza amb la sana intenció de "sentar càtedra" en una terminologia que tothom sembla tenir molt clar, però que poder no ho és: voluntarisme, servei civil, desobediència, servei forçat.... Per allò de que hi diguin la seva, que pot ser interessant, es vol convidar a en Jordi Borja

(participació ciutadana de l'Ajuntament), en Wenceslau Soler (d'Enllaç) i l'Oriol Leira (del MOC)

Tots els debats, en principi s'iniciaran a les 7 del vespre (que a la pràctica seran quarts de vuit)

VISITA A TALARN.

Qui més qui menys coneixerà o haurà sentit parlar de l'"Academia de Suboficiales" que l'exèrcit espanyol té instalat a Talarn, a prop de Tremp (Pallars Jussà). Cada dos per tres apareix a la premsa alguna noticia sobre conflictes entre la població i els militars. La veritat, però, és que amb el filtrat dels mitjans de comunicació sempre queda la sensació de que no se sap tot.

La proposta d'aquesta primera anada és de fer un simple reconeixement de la situació, amb contactes i intercanvi d'opinions amb la gent del país. I amb l'esperança de que qualsevol dia es pugui convocar alguna acció de denúncia o, simplement, es pugui comptar amb millors interlocutors per rebre la informació sobre el que veritablement està passant.

De moment el que es pot avançar són les dades de la sortida: 4 i 5 de juny. Tot el referent al viatge i a l'estada ja us arribarà oportunament en una nova convocatòria.

BIBLIOTECA

Un dels compromisos que s'han afrontat en tirar endavant un butlletí com el MOCADOR és, a més de l'aspecte estrictament informatiu i d'actualitat, el foment del debat ideològic. Amb aquesta sana intenció se centrarà principalment l'oferta que us farem arribar en cada exemplar de la revista: trobareu una relació de material (principalment llibres) que us podem facilitar directament amb uns preus que creiem poden resultar accessibles.

Així mateix s'aniran publicant recensions de llibres i de tota mena de material que creiem interessant. En aquest punt us animem a col.laborar enviant opinions sobre allò darrer que hàgiu llegit o vist i que pugui ser interessant de publicar.

En aquesta primera oferta la relació de material disponible no és molt amplia, però confiem que amb cada nou número de MOCADOR es pugui anar ampliant. Val a dir que un factor a tenir present serà el vostre interès. Si la proposta s'acull positivament i comencen a arribar demandes això ens animarà a ampliar l'oferta. Per altra part, si el material es queda acumulat i sense sortida, tal vegada fóra millor que ens dediquessim a la cria del caragol.

ESTRATEGIA DE LA ACCION NO-VIOLENTA.
Jean-Marie Muller.

¿DEFENSA ARMADA O DEFENSA POPULAR NO-VIOLENTA?.
Diversos Autors.

ELS ANOMENATS PACIFISTES: LA NO-VIOLÈNCIA A L'ESTAT ESPANYOL.
John Paul Lederach.

Fer un comentari sobre aquests tres llibres ja m'imagino que a priori portarà idees totalment allunyades de la voluntat que m'ha conduit a recomanar la seva lectura. De bones a primeres, i en una acte de franquesa, reconec que no sóc un devorador de literatura d'aquest tipus. Per tant, no podré establir relacions amb altres obres, que tal vegada algún lletraferit considerarà de lectura imprescindible. Tampoc no crec que cap d'elles marqui época, perquè amb el temps que fa que són editades ja seria hora que algú més qualificat les hagués descobert. Per altra part, precisament pel temps que fa que van ser escrites, no són obres d'actualitat, sinó que fan referència a fets que, pel cap baix, fa vuit anys que es van donar.

Al meu entendre, la principal virtut d'aquests tres llibrets és que poden generar un debat de clarificació, primer a nivell individual i després a nivell de grups, en un tema com el de la no-violència en el qual es viu de veritables tòpics i on tothom hi diu la seva sense cap mena de rigor. Frases com la pronunciada per Muller "... si no hi hagués altra opció que la resistència violenta o la col.laboració, més valdria escollir la resistència violenta" (ob. cit. p. 63) a més d'una persona li pot trencar els esquemes.

El llibre de Muller, ja que és el primer que hem citat, és ben bé un manual d'organització i tècniques no-violentes. En un primer terç del volum, l'home ens fa una mica de filosofia en línia a la frase que hem citat: el 3r. cap. "Principis i fonaments de la desobediència civil" despatxa d'una manera expeditiva tot el que fa referència a la col.laboració ciutadana en la injusticia, el marc legal en què es cenyeix la societat i embesteix contra la sacralització dels Estats electorals, anomenats democràtics: "Les democràcies són, sobretot, democràcies de representació, no democràcies de participació" (p.74). Muller, a la col.aboració ciutadana, hi oposa la desobediència civil; al marc legal, el comportament legítim de l'individu; i contra les democràcies de representació, la denúncia i l'acció directa.

El següent terç del llibre és una explicació detallada i amplia del que requereix una organització no-violenta i de les tècniques d'acció. Hi han elements que, per genèrics, s'escapen de la nostra realitat immediata; però hi ha altres aspectes, com el del funcionament organitzatiu, on hi veiem reflexats molts dels defectes i dels problemes de les organitzacions d'aquí.

Sobre les tècniques d'acció, poques coses es poden aportar a l'experiència pròpia, com no sigui en la seva aplicació pràctica: enunciar els diferents tipus d'acció sempre pot ser interessant a l'hora de tenir-les recollides. Finalment, hi ha un parell de capitols que, sens dubte, serien els que podrien plantejar més polèmica: són els que fan referència a les accions violentes. Sobretot quan s'introdueix en el més que relliscós terreny del món guerriller dels països subdesenvolupats, despatxa el tema d'una manera massa dogmàtica, agafant-se a uns esquemes generals que, precisament com a tals, caldria qüestionar.

L'autor del llibre, Jean-Marie Muller, és un militant del moviment no-violent francès, un dels països on existeix més tradició en el tema. I precisament són col.legues seus els autors de l'altre exemplar del que us volia parlar. Al menys de la part principal que és el que ha centrat el meu interés en "¿DEFENSA ARMADA O DEFENSA POPULAR NO-VIOLENTA?". La resta són cites i escrits de diversos autors i "patums" de la no-violència: Ghandi, Bell, T. Ebert, L. Milani, Sir Basil Liddle, J. de Bollardiere, introduits amb una petita referència biogràfica. La totalitat del volum, com ja podeu deduir del títol, gira al voltant del tema de la substitució de la defensa militar per la popular no-violenta. Alguns dels textos del recull són, fins i tot, anecdòtics; especialment si els situem fora del seu context. Però l'estudi amb que comença el llibre, firmat per 14 autors francesos, tot i ser un treball de 1975, és del tot

aprofitable. El grup que es responsabilitza del document l'hem de situar en mig del moviment no-violent francès que, al llarg dels anys setanta i arribant fins avui, ha demostrat un elevat nivell de treball i de debat. Grups com el Moviment d'Acció No-violenta, l'Unió Pacifista, el Moviment d'Objecció de Consciència, o experiències com les comunitats de Larzac o de l'Arca són un bon exemple.

El seu treball, "Uns reflexió francesa", és un intent de resposta a la pregunta que apareix tan sovint en els debats: "I si venen els russos (o els moros)?". Personalment, el problema sempre l'havia resolt d'una manera lateral: qüestionant el concepte mateix de defensa, de la pàtria, del territori,... de la societat en definitiva. D'aquesta forma sortia de la lògica de l'interrogador, sense deixar de respondre d'una manera coherent amb la manera de pensar pròpia. Però aquesta colla de francesos ho ha fet més difícil encara: acabar amb un sistema de defensa basat en el militarisme i l'autoritarisme sense carregar-se el seu origen, l'Estat. En un primer moment això podria semblar, des d'una perspectiva "pedagògica", més fàcil d'entendre. No s'ha de recórrer a societat ideals per intentar desenvolupar un nou model de defensa no basat en el militarisme; sinó que, partint del que tenim ara, es pot arribar a desenrotllar una defensa popular no-violenta. De totes maneres, aquesta hipòtesis original de què parteix el treball, a mesura que s'avança en la seva lectura, veiem que va fent aigües i que, enmig, apareix un veritable programa de revolució social. Amb això, al final arriba a la conclusió que, veritablement, no es pot superar aquest sistema actual de defensa autoritari i militarista sense superar el model de societat. En les conclusions ja es fa una petita concessió al tema: "Estimem, per tant, que una defensa no-violenta -com la democràcia en general- tan sols podrà instaurar-se en la dinàmica d'un moviment de descentralització de tots els camps" (ob. cit. p. 78). Una petita concessió a una obvietat que clama per tots els racons de l'estudi.

Finalment, el darrer llibre: "ELS ANOMENATS PACIFISTES: LA NO VIOLENCIA A L'ESTAT ESPANYOL" de John Paul Lederach és un repàs del passat immediat del món no-violent al nostre país i a l'Estat Espanyol. L'autor, un nord-americà, practicant de l'església Menonita, recull en el volum aspectes personals com la història de Gonzalo Arias i Lluís M. Xirinacs i col.lectius com la història pel reconeixement de l'Objecció de Consciència o les lluites col.lectives de països com el català, el basc o l'andalús.

Al meu entendre aquest volum té diverses virtuts. Primer, refresca els orígens de l'objecció de consciència i dels moviments de desobediència civil actuals. Al meu entendre, un element importantíssim per definir i identificar el treball que s'està fent ara mateix. Segon, ens ve a demostrar que tan la desobediència civil, com la no-violència, no es un tema monopolitzat per experiències que ens poden semblar fins i tot exòtiques, com els casos de Gandhi i l'India, pel lluny en el temps i l'espai que cauen. Finalment, una darrera virtut que se m'ha transformat en inquietut: ¿Com es possible que en circunstàncies tan adverses com l'any 1976 es tirés endavant una iniciativa com la "MARXA DE LA LLIBERTAT" amb la repercussió que va tenir i que dotze anys després la major dels objectius plantejats en el seu moment no tan sols no s'han aconseguit sinó que s'ha renunciat a ells per la major part de la societat?. En fi, després de llegir el llibre es té la sensació que els avanços aconseguits ho són d'una manera totalment relativa (per ex. la llei d'objecció) i que, més aviat, en termes absoluts representen un retrocés.

GUSTINET.

MATERIAL

L.01 "Els anomenats pacifistes: La No Violència a l'Estat Espanyol". John Paul Lederach. 175 pàg. Preu: 500/400.

L.02 "Informe critico sobre el servicio militar". Juan A. Herrero-Brasas. 130 pàg. Preu: 790/650.

L.03 "Estrategia de la acción No-violenta". Jean-Marie Muller. 239 pàg. Preu: 470/380.

L.04 "¿Defensa armada o defensa popular no-violenta?". Diversos autors. 157 pàg. Preu 455/365.

L.05 "La tropa atropellada". Antonio Pereda. 194 pàg. Preu 475/400.

F.01 "Guia anti-mili". Mili-kk. Preu 150/125.

F.02 "Gasto militar y subdesarrollo social". Vicenç Fisas Armengol. Preu: 75.

X.01 "Xapes Mili-kk". Preu: 100.

X.02 "Xapes La Puça". Preu: 100.-

X.03 "Xapes ceràmica". Models: Fusell partit, casc i flor, anagrama pacifista amb fusell partit. Preu: 250/225.

COMANDA DE MATERIAL

- Empleneu la comanda vosaltres mateixos amb l'import corresponent.
- Al final s'han d'afegir 150 pessetes en concepte de despeses per correus.
- El total es pagarà contra reembolsament com a única forma de pagament.
- Quan constin dos preus en un mateix material el segon resulta de realitzar un descompte sobre el primer i del que sols se'n poden beneficiar els vinculats econòmicament amb una quota no inferior a mil pessetes trimestrals.
- Per la gent que no us podeu acollir a aquests preus reduits us descomptarem un 10% en les comandes d'un total superior a les mil pessetes.
- La butlleta envieu-la al Casal de la Pau. c/ Cervantes, 2, pral., 1a. 08002 Barcelona. Indicant MOCADOR-COMANDA MATERIAL

quantitat	referència	títol	import
		despeses correus	150.-
		total	
		› 1.000 ptes. 10% dte. per preus no reduits	
		total final	

Rebel amb causa

OBJECTOR, LA CREU BOJA ET BUSCA

Barcelona és bona l'hem feta

Si ets rebel, nosaltres et castrem

TRUCA'NS! 205 14 14 (Empremya'ns, irrita'ns i bloqueja'ns el telèfon)

- Per a fer salut t'enviarem a les Galeres.
- Construiràs presons per als objectors insubmissos.
- Buidaràs orinals de diputats i senadors.
- Treuràs llocs de treball als/a les professionals dels Serveis Socials.
- Participaràs als stands de l'exèrcit al Saló de la Infància i la Joventut.
- No seràs mi ric, ni famós: seràs utilitzat, seràs mà d'obra gratuïta.
- Programa de Colònies d'estiu i ajut escolar per als fills dels militars.

REBEL : NO HI HA PRINGADA COM AQUESTA.

Col·laboració:
Ajuntament de Barcelona

Creu Roja Barcelona